

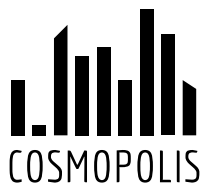
PAULINE MAIOVÁ

Štěstí jiskří

jako sníh

COSMOPOLIS

PAULINE MAIOVÁ

Štěstí jiskří
jako sníh

Přeložil Rudolf Řežábek

Original title: **Ein Wunsch im Winter** by **Pauline Mai**
© 2023 by **Blanvalet Verlag**,
a division of **Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH**,
München, Germany.

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2024
Translation © Rudolf Řežábek, 2024
Cover illustrations © Julia August, Maria Mirnaya, Marina Malades,
Madiwaso, vector_ann, Lana1512 / Shutterstock.com

ISBN 978-80-247-4965-5

Prolog

Nad horami visely těžké sněhové mraky. Byl už pozdní večer, ale jasná záře zimní oblohy nevybledla. Osvětovala kopce pod sebou i jedle, jejichž lesklé vrcholky se vypínaly k obloze.

Tam, sotva viditelná mezi čtyřmi horami, se nacházela malá vesnice. Domy stály těsně u sebe, jako by v chladné zimní noci hledaly teplo. Z komínů stoupal k nebi bílý kouř. V oknech zářila drobná světýlka jako perličky: řetězy, mašle a hvězdy ohlašovaly adventní období. Všechny domy jako by hleděly k návsi, která kypěla životem. Uprostřed se tyčil kulatý pavilon, bohatě vyzdobený světelnými řetězy a obklopený dřevěnými stánky. Všude zněly vánoční melodie, které přehlušily i změt hlasů. Davy lidí v barevných vlněných čepicích se neustále přelévaly sem a tam, vzduch se tetelil vzrušením a radostí. Vánoční trh v malé horské vesnici vylákal z domů všechny obyvatele.

„Ale jdi. Aspoň ještě jedno kandované jablko. Vlak ti určitě neujede.“ Madita se zastavila a toužebně pohlédla k barevně osvětlenému stánku se sladkostmi.

„Už jsi měla velký sáček pražených mandlí a perníkové srdce, takže hlad určitě nemáš!“ odpověděl Viktor nevěřičně, chytil

Maditu za ruku v rukavici a snažil se ji odtáhnout od stánku. Byl to jen jeden z mnoha stánků seřazených na návsí kolem pavilónu. Jejich střechy zdobily bílé sněhové čepice a větve jehličnatých stromů omotané třpytivými pestrobarevnými světelnými řetězy. Kolem Madity a Viktora se hemžili místní obyvatelé i návštěvníci z okolních obcí. Zdejší vánoční trh byl vždy vrcholem roku. Všichni, dokonce i turisté, se tu v adventních dnech scházeli, aby nasáli zvláštní atmosféru, společně pojedli, popili svařené víno a házením plechovek zjistili, jestli jim ještě po roce pořád slouží paže.

„Kdo mluví o hladu?“ zvolala Madita a odhrnula si pramen kaštanových vlasů, který jí šimral na bradě. „Je to náš poslední společný večer na vánočním trhu, než odjedeš k rodičům. Prosím, ještě jedno jablko! Nebo bys raději chtěl banán v čokoládě?“

Viktor si volnou rukou uhladil světlé vlasy, které mu trčely zpod čepice. Stačil jediný pohled na jeho rozčuchané kadeře a Maditě se rozbušilo srdce.

„Dobrá, ale jenom malé jablíčko,“ souhlasil Viktor a Madita se rozesmála. Ale právě když se chtěla otočit zpátky ke stánku, Viktor si ji k sobě přitáhl. Zimní prošívané bundy náraz těl měkce ztlumily. Viktor ji pevně objal a láskyplně na ni pohlédl světlýma očima.

„Budeš mi chybět,“ řekl a jemně se otřel nosem o její, „první Vánoce bez tebe.“

Madita se smutně usmála. Tváře měla mírně zčervenale od chladu a před ústy se jí při řeči tvořil průhledný obláček bílého oparu.

„Opravdu musíš odjet? Mohl bys strávit svátky s námi, Thea bude vařit a rodiče napekli perníčky. Jsem si jistá, že to bude...“

„Dobře víš, že musím k rodičům. Od té doby, co se přestěhovali do Brém, jsem je ani jednou nenavštívil. A jsou Vánoce. Ty bys taky nechtěla slavit bez svých rodičů.“

Madita sklopila oči. Měl pravdu. Nedokázala si představit Vá-

noce bez své rodiny. Bez jejich malých tradic by to prostě nebylo ono: bez pití svařeného vína se sestrou Theou a s rodiči třiadvacátého prosince, bez lehce ovíněného zdobení stromečku ráno na Štědrý den, bez přátelského škádlení mezi sestrami a hlasitého zpívání vánočních koled, když Thea vařila jídlo a Madita dodělávala dort, aby byl dokonalý.

„Ale bez tebe se mi taky nechce slavit.“

Madita a Viktor byli nerozluční od chvíle, kdy začali chodit do stejné školky – pravda, byla v obci jediná. Samozřejmě se mezi nimi vyskytly bouřlivé rozmíšky, jako v každém přátelství, ale ty jen dokazovaly, jak moc se navzájem potřebují. Navštěvovali stejnou základní školu i gymnázium a pak se společně přestěhovali na studia do Erfurtu, kde si našli útulný byt. V té době se jejich přátelství už dávno změnilo v něco, co výrazně přesahovalo jeho rámeček. Dny Vánoc se však od začátku dělily na dvě části: Jakmile se setmělo, takové bylo pravidlo, vrátili se každý domů a ke stolu, kde je čekal nepřetržitý maraton jídla a v Maditině případě i stolních her v tlumeném světle a dětský punč nebo svažené víno. Ale čas za denního světla trávili oba společně, často s kamarády ze školy, na sáňkařských drahách, nebo pokud byla dostatečná zima, s bruslemi na zamrzlém potoce, který se klikatil vesnicí souběžně se železniční tratí. V posledních letech trávili Madita s Viktorem vánoční dny obvykle ruku v ruce procházkami po zasněžených lesích. Nebo se zachumlali do dek s čajem a sušenkami, tulili se k sobě a dívali se na filmy. Bez Viktora budou tyhle dny poprvé úplně prázdné.

„Určitě vymyslíš něco, co bys mohla dělat beze mě, tím jsem si naprosto jistý. A kdybys sama na nic nepřišla, vždycky je tu Thea,“ připomněl Viktor s nespělým úsměvem a políbil ji. Když ucítila jeho rty, navzdory chladu velmi teplé, na svých, zrychlil se jí tep. Polibek se prohloubil, ale přerušilo je dloubnutí do

Maditiny paže. Neochotně vzhledla, ale uslyšela až příliš známý hlas, který na ně ječel: „Pronajměte si pokoj! Něco takového předvádět na veřejnosti!“

Madita se zazubila. Dotyčný hlas patřil Sofii, její nejlepší kamarádce, se kterou předchozího večera vypily několik sklenek svařeného vína.

„Nebo samozřejmě taky Sofie,“ zabručel Viktor v předstíraném rozhořčení. „Tady pro sebe člověk nemá fakt ani minutu.“

„Ty bys toho chtěl! Tady na vánočním trhu, kde se sešla celá vesnice? Pojd', čeká nás to jablko,“ pobídla ho Madita a táhla Viktora ke stánku se sladkostmi tak usilovně, až málem zakopl o hromadu odklizeného sněhu.

„A až se potom dvacátého osmého vrátíš, budeme pořád spolu,“ řekla Madita nadšeně, ukousla poslední kousek kandovaného jablka a přitiskla hlavu Viktorovi na rameno. Zatímco jedli, nechali za sebou rušný trh a mířili k okraji vesnice, k malému nádraží jim zbývalo asi pět minut chůze po silnici. Vedla tu jen jedna železniční trať a vlaky tudy projížděly jen zřídka, horská vesnice byla příliš bezvýznamná. Zahraniční návštěvníci sem zabloudili jen na pěší túry do lesů nebo na vánoční trh, protože zvěsti o jeho svérázné originalitě se ve vyprávěních a pověstech šířily daleko za hory.

Madita se při chůzi přitiskla k Viktorovi a on ji objal kolem ramen, jak jen mu to velký batoh na zádech dovolil.

„Vymyslím pro tebe pár překvapení,“ slíbila a usmála se.

Viktor znal její překvapení až příliš dobře. Už jako malá mu nosila do školky drobné dárky: zvláště tvarované kameny, které našla po cestě, nebo slámky spletené do stužek. Ráda překvapovala ostatní při narozeninových oslavách nebo je troufale pokoušela tím, že jim propašovala hrst sněhu za límec. Ne všichni

z toho byli nadšení, a jakmile se vzpamatovali ze šoku, rozzlobili se na ni. Když ale viděli, jak jim Madita pomáhá zbavit se sněhu a přitom se svým typickým způsobem směje – bylo to spíš hihňání, hlasité a veselé –, jakýkoli hněv byl okamžitě pryč a lidé si nemohli pomoci a okamžitě se taky rozesmáli.

Cesta byla kluzká, takže postupovali jen pomalu, ale to Maditě vyhovovalo, protože tajně doufala, že Viktor zmešká vlak a zůstane s ní ještě jednu noc.

„Hlavně že už nemusím před celou tvou rodinou rozbalovat svůj dárek,“ zamumlal Viktor. „Měl jsem fakt nahnáno, že neprojevim dostatečnou radost, a tím je zklamau.“

Madita se na něj pobaveně podívala. Jeho světlá pleť byla tak citlivá na chlad, že mu tváře už na podzim zrudly. Madita ty červené tváře milovala, vždycky je měla ráda. Vypadal díky nim neskutečně živě.

„Tak zlé to zase nebylo,“ namítla. „Nezavrhli by tě, kdyby se ti to nelíbilo.“

„Ale i tak. Nejsem zvyklý na takovou pozornost.“

Viktor byl jediné dítě dvou zaměstnaných rodičů, kteří se podivnou shodou okolností ocitli ve vesnici, když si místní starostka usmyslela, že potřebuje přivést dva schopné politické a ekonomické poradce z velkoměsta. Nakonec tu zůstali dvacet let, i když už dávno pracovali na jiných projektech v širším okolí. Viktor se s nimi vídal jen málo. Jejich vztah nebyl špatný, jen poněkud odtažitý. A přestože ho Maditina rodina přijala vřele, jako by k nim odjakživa patřil, stále v něm přetrvávala jistá plachost, která se projevovala zejména tehdy, když na sebe upoutával neobvyklou pozornost.

„Toho se neboj. Stejně se o tebe nechci s nikým dělit, až se konečně vrátíš. Pak tě chci mít po zbytek naší dovolené jen pro sebe,“ prohlásila vesele a snažila se potlačit narůstající bolest z loučení.

Došli na křižovatku, odkud cesta vedla rovně k nádraží a doleva k bytu They, kde Madita – a také Viktor – během návštěvy doma přespávali. Oba pořád zpomalovali, až se nakonec zastavili.

„Opravdu tě ještě můžu doprovodit na nádraží. Thea na mě s jídlem určitě počká,“ ujistila Madita Viktora a uchopila ho za ruce.

„Že po všech těch sladkostech můžeš ještě něco sníst.“ Viktor se smíchem zavrtěl hlavou.

„Nevím, jestli jsi už slyšel o teorii dezertního žaludku. Je to druhý žaludek, který...“

„Který má jen Madita Schroffensteinová, a nikdo jiný na světě!“ dokončil Viktor větu a pořád se smál. „A ano, s touhle teorií ses mi už několikrát svěřila. Kdybys na to náhodou zapomněla, tak já s tebou bydlím. A mám tě rád.“

„Tak proč se vůbec ptáš?“ opáčila s vyzývavým úsměvem a ucítila hřejivou vlnu, kterou v ní vyvolala jeho poslední slova. Viktor si odrfkl, nevěřícně a pobaveně zároveň, a přitáhl si Maditu blíž k hrudi.

„Měla bys víc poslouchat. Santa Claus všechno vidí, a jestli jsi na to náhodou nezapomněla, přijde už za dva dny.“

„Já vím!“ Z Maditiny tváře zmizela veškerá vyzývavost a nahradila ji taková radost, že by ji lépe neprojevalo ani malé dítě. Na žádné svátky se netěšila víc než na Vánoce. Viktor znovu zavrtěl hlavou, ale tentokrát se mu na tváři objevil zamilovaný úsměv, do něhož se přimíchal náznak melancholie.

„Musím jít, vlak...“

„Doprovodím tě ještě na nádraží.“

„To by nám loučení jen ztížilo, a navíc už mám zpoždění.“ Tiše si povzdechl a lítostivě se na ni podíval.

„Dobře,“ ustoupila Madita a podvolila se nevyhnutelnému. „Zavoláš mi, až dorazíš do Brém?“

„Jistě, ozvu se ti.“ Naklonil se k ní a políbil ji. „Miluju tě. Veselé Vánoce.“

„Veselé Vánoce,“ vydechla. Pak se od ní odtrhl a vykročil tak rychle, jak mu to kluzká zem dovolovala. Chvíli se za ním dívala, povzdechla si, pak se obrátila svým směrem a udělala pár opatrných kroků.

„Zatelefonuju ti!“ uslyšela jeho hlas. Podívala se stranou a viděla, jak se k ní znovu otočil.

„Už se nemůžu dočkat,“ zavolala šťastně zpátky a zamávala mu oběma rukama. „Miluju tě!“

1

Madita

Nejčastěji to byla čísla. Dvacet dva nebo dvanáct, taky 22.12. Těm se prakticky nemohla vyhnout. Ať už pobývala kdekoli, při nákupech nebo v čajovně, kde zadávala ceny do pokladny, ta čísla se vynořovala odnikud a vyvolávala v ní – bez ohledu na to, jak moc se proti tomu Madita obrnila – tu nenadálou a nevyhnutelnou bolest. Někdy dokázala slzy zadržet nebo se jich usilovným mrkáním zbavit, jindy si alespoň zčásti utřela tvář, ale tu a tam ji bolest zasáhla tak tvrdě, že ji donutila k tomu, aby se zákaznici nebo prodávajícímu omluvila a odvrátila se.

Vzácněji to bylo jméno. „Viktor“ naštěstí prakticky nikdy neslyšela, zvláště tady, ve vesničce obklopené bílými horami, se jen zřídkakdy vyskytl chlapec nebo muž nesoucí tohle jméno. Častěji se setkávala se ženským tvarem, s Viktorií, ale ta vedla jen k tomu, že sebou Madita krátce škubla.

Horší byla místa. Jejich účinek se nikdy nedal předem odhadnout. Byla tu například náves, kde se v létě stavěly pivní lavice a taneční parket pro velkou vesnickou slavnost a v zimě stánky pro vánoční trh. Zpočátku měla Madita při tomhle pohledu pocit, že jí v hrudi explodovala stovka tříštivých kulek, ale pak se to pomalu zlepšovalo. Stejně to bylo s budovou školy a sousedním hřištěm, kde s Viktorem trávil snad každé odpoledne svého

školního života. Právě tady, když seděli na dvou houpačkách, se poprvé políbili – to jí bylo patnáct.

Ale ve vesnici stále existovala místa, kde ji bolest pokaždé naprosto zaskočila. Za poslední tři roky kolem nich prošla nesčetněkrát, a nic se nestalo, ale pak se jí v jednom okamžiku vybavila vzpomínka, která jí už vypadla z hlavy: jak s Viktorem v jedenácti letech trhali třešně u manželů Paulsenových. V letním horku lezli po stromech, byli celí ověšení třešněmi, z nichž většina skončila v žaludku, a odpoledne se oba svíjeli na zemi v křečích a na rukou i nohou je lechtala tráva. Nebo jak v osmnácti letech po maturitním večírku společným úsilím překonali zeď lesních lázní, aby podnapilí a zamilovaní konečně uskutečnili svou dávnou sázku a skočili nazí do bazénu. Celé ty roky po tom ani nevzdechla, a teď se jí ta či ona vzpomínka vracela, jako by chtěla Maditu zbavit povrchního klidu, který se v ní na krátké a někdy dokonce i delší chvíle rozhostil. Nejhorší však byl přechod pro chodce na silnici na konci vesnice. Až do dneška se mu vyhýbala ze strachu, že tu bolest neunes.

Nikdy nezapomene na kvílení sirén, které skrz večerní ticho dolehlo až k jejímu oknu, nikdy nezapomene na telefonát, který ji zastihl téměř vzápětí. Nikdy nevymaže z paměti matčin bezbarvý hlas a její slova, která se jí vryla hluboko do srdce. A nikdy ji nepopustí vzpomínka na ty kruté minuty v autě, zářivou nemocniční chodbu a bledé tváře ostatních návštěvníků. Dál už se nedostala, zhroutila se, do pokoje, kam ho po neúspěšných oživovacích pokusech uložili, už nedošla.

To vše zanechalo jizvu, která jako by pokrývala celé její tělo. Slova, která jí do vědomí skutečně pronikla až později, jí zájímavě sdělovala, že Viktora srazilo auto, když přecházel silnici před nádražím. Nikdy nezapomene na policistku, která ji vyhledala a vyslychala, její otázky jako by splynuly do jediného nekoneč-

ného zvuku. Nikdy nedokáže vymazat pronikavou, šokující bolest, která ji zasáhla, když konečně pochopila, že Viktor je mrtvý.

Za oknem se hustě sypaly vločky připomínající vlající bílou sněhovou oponu. Madita přesně věděla, jaký to bude pocit na tvářích, až vyjde ven: beztlížné, příjemně chladivé štípání, než se vločky rozplynou na teplé kůži. Byl to první letošní sníh. Padal nepřetržitě už od včerejška a jako každý rok vynesl na povrch její nejtemnější myšlenky. Vytvořil na okenním parapetu silnou bílou vrstvu a začal se třpytit v záři vánočních světýlek, která Thea před několika dny zavěsila do oken čajovny. Bylo pět hodin odpoledne a obloha už byla temná. Díky třesnutí mrazu se na okenních tabulích vytvořily jemné ledové květy. Křehké zakřivené linie připomínaly Maditě prababiččin krajkový límec, který matka před několika lety našla na půdě. Opatrně, jako by se bála, že by je mohla tělesným teplem ohrozit, přejížděla prsty po vnitřní straně skla a obkreslovala zákruty vzorů.

„Nepamatuju si, kdy naposledy byla v prosinci taková zima,“ vytrhl ji Thein hlas z téměř meditativního stavu. „Sníh je tu každý rok, ale takovéhle teploty!“

Madita se otočila k sestře. Vypadala zcela ponořená do práce, právě plnila čajem z jedné z velkých sklenic u pultu malé očíslované papírové sáčky, které vzala z úzkých dřevěných polic v obchodě. Přitom si stále odhrnovala kaštanové vlasy, které jí padaly do obličeje. Thea se pyšnila delšími vlasy než Madita, té splývaly jen na ramena, ale měly stejnou barvu i hustotu. Lidé říkali, že je od sebe rozoznají jen zásluhou Maditinych brýlí. Ale to byl podle ní nesmysl.

Navzdory smutné náladě se Madita musela usmát.

„Upřímně řečeno, tohle tvrdíš každý rok. A předtím to vždycky říkala máma a ještě předtím...“

„Babička.“ Thea jí to slovo vzala z úst a také se usmála. Oči jí hřeživě zajiskřily. „A měly pravdu. Že zrovna tady na horách musí být vždycky taková zima!“

Čajovna existovala už po několik generací. Jejich prababička s krajkovým límečkem ji kdysi založila společně s manželem jako obchod se smíšeným zbožím. Od té doby se dědil z matky na děti, a to až dodnes. A jestli si to Ella nebo Janosch, Theiny děti, budou jednou přát, bude tahle tradice pokračovat dál. Nebyl to velký obchod, měl jen jednu prodejní místnost, ale byla díky tmavým dřevěným trámům a starému nábytku tak útulná, že zákazníkům nevadilo, když se tam museli tísnit. Stejně se to obvykle stávalo jen těsně před Vánoci, kdy ve vesnici zavládlo panické shánění posledních dáreků. Co se v takovém případě hodilo lépe než jedna z voňavých čajových směsí od sester Schroffensteinových spolu s vybraným porcelánovým hrnkem? Každý obyvatel vesnice měl alespoň tři, i ti nejmenší z nich. Proto Thea a Madita dbaly na pravidelnou obměnu kolekcí, aby nedocházelo k nechtěným duplicitním nákupům.

Madita se odlepila od okenní tabule, vzala prachovku, kterou položila na parapet, a pustila se do utírání polic a sklenic, aby bylo vše připraveno na vánoční shon, který jistě začne s otevřením vánočního trhu za několik dní.

V tu chvíli se otevřely dveře obchodu. Spolu se závanem ledového vzduchu se dovnitř protlačila malá, zavalitá žena s náručí plnou nákupních tašek. Jakmile prošla dveřmi, hodila tašky do nejbližšího koutu prodejny, strhla z hlavy čepici s bambulí a třela si ruce v rukavicích.

„Sofie!“ zvolala Madita radostně a rozběhla se ke své nejlepší kamarádce, aby ji objala. Sníh, který se jí sypal ze Sofiny čepice za límec, ji přiměl k zimomřivému zachvění. Sofie byla zachumlaná do tlustého kabátu s límcem z umělé kožešiny, který si teď knoflík po knoflíku rozepínala.

„To je ale zima, to vám tedy řeknu. Budte rády, že můžete zůstat tady v teple a po schodišti se dostanete rovnou nahoru do bytu. V takových teplotách je cesta do práce skutečné utrpení.“

Madita se ještě jednou podívala na zledovatělé okno a pak vrhla pohled na úzké točité schodiště za pokladnou, které vedlo přímo do Theina bytu – a také jejího, uvědomila si jako už stokrát předtím. Před třemi lety, když se rozhodla ukončit studium, aby nemusela zůstat v Erfurtu bez Viktora, se nastěhovala k Thee do bývalého bytu jejich rodičů. Byl příliš velký i pro čtyřčlennou rodinu. Zabíral dvě patra přímo nad čajovnu. Madita sdílela horní patro s Ellou a Janoschem, zatímco Thea a Björn měli obývací pokoj, kuchyň a ložnici v prvním patře. Když byla Thea těhotná s Ellou, a přesto chtěla po matce převzít obchod, matka naléhala na otce, aby dceři přenechal byt, který byl pro ně dva samotné příliš velký. Nyní rodiče bydleli v menším pronajatém bytě v neméně krásném starém hrázděném domě jen pár kroků odtud. A když Madita řekla Thee, že se po vánočních svátcích nechce vrátit do pronajatého bytu v Erfurtu, sestra jí okamžitě navrhla, že by se mohla nastěhovat do volného pokoje v jejím bytě. Mohla by jí pomáhat v obchodě, dokud nebude připravená přemýšlet, co dál. Kromě toho Björn jako polární badatel býval tak často na služebních cestách, že by se jí hodila pomoc s Ellou a malým Janoschem. A tak Madita zůstala. Někdy si v tom bytě připadala jako vetřelec a narušitel rodinného štěstí, ale Thea, Björn ani děti jí to nedali pocítit – přijali ji tak, jako by nikdy nežili odděleně. Od té doby každý všední den seběhla dolů po schodech, aby odemkla obchod.

„No, ty to do práce taky nemáš zrovna moc daleko,“ otočila se Thea k Sofii.

„Příliš daleko!“ postěžovala si Sofie, která to měla k finančnímu úřadu, kde pracovala, čtyři minuty chůze. „V tomhle mrazu znamená každý krok příliš daleko. Jen doufám, že se k víkendu

přece jen trochu oteplí, jinak můžeme na vánoční trh zapomenout. Kdo by chtěl stát v takové ledárně hodiny venku a riskovat, že mu umrznou nohy?“

„To tady zatím nikdy nikoho neodradilo,“ upozornila Madita a vzpomněla si na nadšení místních lidí, když se blížil vánoční trh. Každý zákazník, který tenhle týden přišel do obchodu, se už rozplýval radostným očekáváním. Konečně opět nadešel ten správný čas. Nikdo z nich si nevšiml, že Madita tu radost tak docela nesdílí. S úsměvem přikývla a snažila se ignorovat nepříjemný pocit, který jí při pomyslení na trh sevřel hrud. I teď to cítila a doufala, že si toho její nejlepší kamarádka nevšimne. Ale ta ji prostě znala až příliš dobře. Sofie se na ni podívala, zatímco si rozepínala kabát. Na tváři se jí objevil vážný výraz a pohládila Maditu po paži.

„Zvládneme to spolu, ano?“ nadhodila povzbudivě a pak zamžourala přes pult. „Och, vidím, že už připravujete adventní kalendáře. Mou objednávku máte na monitoru, že? Pět kusů, jako každý rok.“

Madita byla vděčná za rozptýlení a pohlédla také na Theu, která na pultě rovnala jeden balíček za druhým, aby je později s Maditou vložila do vánočních krabic, od jedničky do čtyřiadvacítky.

„Samozřejmě nejdřív dokončíme tvoje kalendáře,“ ujistila Sofii Thea s předstíranou pokornou poslušností.

„Pak je to v pořádku. Vždyť jsem vaše nejlepší zákaznice.“ Sofie vypnula hrud jako hrdá pávice.

„Určitě nejčastější,“ podotkla Madita s úsměvem a ukázala na ušák, který se tak akorát vešel mezi dva regály. Sofie se s unaveným zafuněním posadila, zatímco Madita spěchala do malého kumbálku za točítým schodištěm, aby nalila tři šálky čaje. Tentokrát to byla bylinná směs s citronovou trávou a sušenými kousky malin, která Maditě připomínala léto, protože právě to si chtěla pro sebe udržet co nejdéle. Našla poslední volné místo na pultu

pro sestřin šálek, druhý pak vtiskla Sofii do ruky a svůj odložila na polici, ke které předtím zamířila s prachovkou. Znovu ji popadla a pokračovala v původní práci, zatímco poslouchala Sofii.

„Nedovedete si vůbec představit, co se u nás dnes stalo. Že si zrovna na konci roku lidi vždycky musí tak najednou vzpomenout, co všechno ještě nestihli vyřídit. Naprostý zmatek, a aby toho nebylo málo, na konci týdne přijede na návštěvu tchyně. Marius chce, abych upekla koláč. Já! Napadlo mě, že ji jednoduše dotáhnu na trh a nacpu ji svařeným vínem a koblihami. Proč tady vlastně obě jste? Kdo je s dětmi?“ zeptala se náhle. „Je snad Björn zpátky doma? Toho jsem si vůbec nevšimla.“

Thea se s tichým zasténáním narovnala a protáhla se. Opatrně vzala z pultu kouřící hrnek a trochu se napila. Když ochutnala letní směs, která se nehodila k počasí venku, v očích se jí mihlo překvapení. Krátce se podívala na Maditu, která předstírala, že je zcela zabraná do práce, a pak jí pohled sklouzl zpět k Sofii. Madita si všimla krátké výměny pohledů mezi nimi, která obsahovala vše, co si pravděpodobně za poslední tři roky sdělovaly znovu a znovu. Směs obav, lítosti a netrpělivosti. Výčitky svědomí jí sevřely žaludek, cítila nutkání jim všechno vysvětlit, ale jen neslyšně vzdychla. Kolikrát se o to pokoušela, a přesto měla pokaždé pocit, že nedokáže vyjádřit, co je opravdu důležité. Bylo to jako začarované! Jako by slova, která v ní tak silně hořela, nedokázala přejít přes jazyk. To nikdy předtím nezažila, ona, Madita, která si vždycky dokázala začít povídat s kým-koli a o čemkoli

„Ne ne, o děti se stará máma, abychom stihly všechno připravit na trh,“ odpověděla Thea na Sofinu otázku. Ukázala na sáčky před sebou, které se teprve měly stát adventními kalendáři. Prodávaly je společně s čaji a hrnky nejen v obchodě a na online objednávky, ale před několika lety je začaly nabízet i návštěvníkům trhu,